

CONTEXT

APUNTS D'UNA DERROTA Darrers moviments bè·lics d'Israel

Ja ens va passar amb Ucraïna quan va ser envaïda per Rússia. Durarà tres dies, vàrem pensar tots, però no. Amb Israel va succeir una cosa semblant. Com a molt li donàvem al poble palestí unes hores per congraciarse amb els seus déus. I segueixen. Massacrats, desesperats, però segueixen.

La resistència ucraïnesa té la seva explicació: occident es va posar al seu costat i ha rebut més arsenal i suport del que es va lliurar durant la segona guerra mundial a tot Europa. Palestina no, Palestina aguanta en el no res. Sense suports militars, ni econòmics, ni morals, però com Ucraïna, també segueix. A les clavegueres o a les places però segueix.

Israel ataca però no guanya. Busca caps de Hamàs però no els troba, destrueix hospitals i escoles i places però segueix bombardejant sense objectiu concret.

Israel ofereix al món imatges de llargues cues de palestins agenollats en calçotets davant la tropa jueva, però ningú no sap qui són adults presoners. De

veritat són milicians o senzillament ciutadans de Palestina? Siguin el que siguin, aquesta no és manera de mostrar una victòria, això és simple pornografia bè·lica.

Israel intercanvia presoners per segrestats, però els presoners que lliure Israel són dones, nens, algun vell. Aquesta és la seva collita de terroristes? Nens de sis i set anys, mares i sogres són els terroristes que els terroritzen?

Israel destrueix un barri darrera l'altre amb l'excusa –paraula de Netanyahu– de perseguir a un cap de la guerrilla. El barri queda assolat, els seus habitants destrossats, però no s'ha trobat al líder que Israel buscava.

I ara, Netanyahu amenaça atacar el Líban per suposat suport al terrorisme palestí. Mala amenaça. Massa coneguda amenaça. Aquesta resposta és, o pot ser, el cant del cigne polític. Com Hitler quan tenia a les tropes aliades al voltant de Berlín i anava fent plans de contraofensiva.

Comença a perdre la guerra Israel?

